

Dog, endnu eet uroligt Hoved var der i Huset eller viste sig der i hvert Fald daglig; det var Onkel Heinrich, Fru Salomons Broder. Denne lille Mand, hvis Ydre var saa paafaldende forskelligt fra Søsterens, var ogsaa i andre Henseender et Vidnesbyrd om den Uregelmæssighed, hvormed Egenskaber nedarves i jødiske Slægter. Hr. Delft var Ungkarl og kaldte sig Direktør. I sin Ungdom havde han begaaet en „Uagtsomhed“ med et ham betroet Pengebeløb, hvorefter han en lang Række Aar havde levet i Amerika og (efter sit eget Sigende) ogsaa i Indien og Kina som Agent eller Rejsende for engelske Firmaer. Han var nu vendt hjem med lidt Kapital, hvormed han endnu i sin fremrykkede Alder nød Livets materielle Goder uden nogensinde at trættes af deres Ensformighed. Om sine Rejser og Oplevelser ligesom om sine Formuesforhold ytrede han sig bestandig med en Forbeholdenhed, der skulde lade ane det overordenlige. Selv overfor sine Nærmeste gav han sig Udseende af at hemmeligholde eventyrlige Rigdomme, ligesom han paastod endnu at være Meddirektør for et engelsk-kinesisk Dampskibsselskab. Iøvrig levede han i en højst beskeden tre Værelsers Lejlighed og var yderst nøjeregnende med enhver Udgift, der ikke ligefrem bidrog til hans legemlige Velvære. Han ofrede en Del paa sin ydre Person, optog de nye Moder samtidig med de yngste Herrer i Byen, lod daglig Resterne af sit sorte Haar krølle og parfymere hos en Frisør og bar ved festlige Lejligheder et Pragtstykke af en Brystnaal, hvorom han plejede at sige, at han med den „vilde kunne faa en Dronning til at elske ham“. Naar hans Niecer vilde drille ham, paastod de derfor, at den var uægte; og han var en-